

Phần 20

Chương 58

Một câu nói kia của Diệp tiểu gia, Định Thân Vương thiếu chút nữa bắt tỉnh nhân sự, giơ tay lên chỉ hấn, cả người cũng run rẩy, cả buổi mới phun ra: “Nghịch tử nghịch tử.”

Vương phi thấy khuôn mặt vương gia tức giận không còn chút máu, sợ tức giận quá không tốt, vội vàng tới đỡ Định Thân Vương và nói với Diệp Trì: “Nói bậy bạ gì đó, nhà kia có bao nhiêu phúc, dám để người đến làm cô gia, có chuyện gì sao không nói cho đàng hoàng, gấp gáp nóng nảy như vậy làm cái gì.”

Diệp Trì lại nói: “Nếu không phải vợ ta dạn dò không cho ta nóng nảy, ta còn có thể bình tĩnh nói chuyện như vậy sao, tóm lại chỉ một câu, đời này ta chỉ muốn một mình nàng thôi, người nào cũng không muốn, các người không cho ta lấy, ta liền ở rể, không phải nàng không lấy.”

Nghe xong câu này, Định Thân Vương ngược lại không biết trong lòng mình là tư vị gì, không ngờ, làm cha như ông nói cái gì cũng đều vô dụng, tiểu tử này một câu cũng không nghe, nhưng nha đầu kia tùy tiện nói một câu, tiểu tử này coi như thánh chỉ, còn mở miệng một tiếng nàng dâu, Định Thân Vương nghe cũng ê răng.

Lại nghe câu này của hấn, ngược lại đê xuống lửa giận, tỉnh táo suy nghĩ lại chuyện này, Trạng Nguyên Lang đối với vị hôn thê hấn đính hôn từ thuở nhỏ, tình cảm vô cùng sâu đậm, cái này ông rõ hơn người khác, vì Thời gia cô nương, từ chối nhân duyên với Cửu công chúa, thà rằng không công danh, cũng phải về quê đón dâu, phần thâm tình này sao có thể đơn giản buông tay, nhưng Diệp Trì tiểu tử này vì say mê nha đầu kia, bản thân ông cũng đã được chứng kiến, bằng không, lúc trước cũng không đến mức dùng phương pháp hạ dược hạ lưu này, bắt hấn nhốt trong phủ.

Định Thân Vương biết rõ tính tình của tiểu tử này, tuy nói biết hấn sẽ không như vậy, nhưng Định Thân Vương lúc ấy suy nghĩ, người ta sắp thành hôn rồi, tiểu tử này không cam lòng thì thế nào, nhưng ông lại quên mất, tiểu tử này từ nhỏ chính là bá vương, nhìn trúng vật gì, sẽ không có chuyện không lấy được tới tay, giờ đổi thành nữ nhân, thì càng thân kì hơn nữa.

Chuyện cho tới tình trạng ngày hôm nay, Định Thân Vương không cần nghĩ cũng biết, nhất định là con mình giở trò quỷ, cho dù hỏa hoạn ở Thời gia là do cứu cứu của Minh Chương làm, chuyện này Thời gia nha đầu làm sao mà biết được, Minh Chương có tra ra cái gì, tất nhiên là phải giấu giếm, làm sao dám rêu rao khắp nơi, mà tiểu tử Diệp Trì này khẳng định hiểu, chỉ cần đem chuyện

này chọc ra, cho dù Trọng Nguyên Lang và Thời gia cô nương lưỡng tình tương duyệt thế nào, chuyện hôn nhân cũng phải hủy bỏ.

Vì vậy, không khó đoán ra hết thấy đều do nghịch tử của ông ở phía sau giật dây, nghĩ như vậy, Định Thân Vương chợt thấy có chút vui mừng, nhìn từng bước từng bước, thật sự có chút tiến bộ rồi, nếu dùng ở chỗ đứng đấy, ông cũng không cần cả ngày buồn rầu, vì một Thời gia nha đầu, tiểu tử này lại trưởng thành có tiền đồ.

Chợt nghe lời hắn vừa nói, trong lòng Định Thân Vương liền ngăn không được chua xót, ông không quản được tiểu tử này, nhưng lại có người có thể quản, nói cái gì tiểu tử này cũng nghe.

Nghĩ đến đây, Định Thân Vương hừ một tiếng: “Người thật biết nghe lời, cha người nói bao nhiêu câu, cũng không có lọt tai, nha đầu kia một câu cũng thành thánh chỉ, ta chỉ hỏi người, người muốn lấy, nha đầu kia nguyện gả sao, theo ta thấy, tình cảm của nàng và Minh Chương, cho dù không thể thành thân, cũng không có khả năng gả cho người.”

Diệp Trì nghe xong lời này, trong lòng nói rõ cuộc cũng là cha mình, mặc dù rất thích tiểu bạch kiêu Hứa Minh Chương kia, sao cũng không sánh bằng phụ tử ruột thịt, liền cũng không vội, còn đi qua tiếp tay của mẹ hắn, đỡ cha hắn ngồi xuống.

Định Thân Vương tức giận trừng mắt liếc hắn một cái nói: “Sớm muộn gì cũng bị người làm tức chết, còn đỡ ta làm cái gì, sớm gọi người khiêng vô quan tài là hợp lý nhất.”

Trong miệng nói như vậy, cuối cùng cũng không hắt Diệp Trì ra, Diệp Trì cũng liền héch mũi lên mặt mà nói: “Nghe người nói xong lời này, ta thấy có ai làm cha như người không, làm người tức chết sao, người đi đâu cũng không tìm được người thứ hai như ta đâu, hưởng hồ, người còn chưa có ôm được tôn tử mà, ngày nào đó ta lấy nàng dâu về nhà, sinh cho người tôn tử mập mạp, tùy người dạy hắn đọc sách thật tốt, con trai của ngài không có thành tựu, nhưng tôn tử của ngài đầy bụng kinh luân, gia gia như người lúc ấy không phải sẽ rạng ngời sao.”

Một câu nói làm lão Vương phi vui vẻ, chỉ vào hắn và Vương phi nói: “Trì Ca mà mở miệng, người chết đều có thể nói thành người sống, nàng dâu kia còn chưa cưới về nhà, ngược lại đã bán con mình trước rồi, nếu thật sự như vậy, lỡ tăng tôn tử của ta bị cha nó hù dọa, không dám tới đầu thai thì sao.”

Một câu nói khiến mọi người trong phòng đều cười theo, nụ cười này cũng thuận lý thành chương phá vỡ bầu không khí căng thẳng, lão Vương phi vẫy tay Diệp Trì gọi hắn tới, đưa tay kéo tay của hắn nói: “Trì ca, cha người tuy nói không dễ nghe, nhưng có một câu ngược lại rất có lý đấy, nói chờ người cưới vợ, nhưng tổ mẫu đã đợi nhiều năm lắm rồi, người nói cũng đúng, ba thế hệ trước, chúng ta bắt quá cũng chỉ là gia đình chẵn bò chẵn dê mà thôi, vì vậy

dòng dõi này, tổ mẫu cũng không chọn lựa, tình cảm phải là người tình ta nguyện, nói trắng ra là, chính là trong lòng người ta phải có người, người đây gánh cạo đầu một đầu gánh nóng⁽¹⁾, thành hôn rồi, cũng sống không vui vẻ gì, người nói thật với tổ mẫu, trong lòng nàng có người sao?”

Ánh sáng trong mắt Diệp Trì bỗng chốc tối đi phân nửa, cố tình gắng gượng nói có, nhưng lời này bản thân hẳn đều nói không ra miệng, chỉ đành phải nói: “Dù sao ta chỉ cần lấy nàng, không có nàng, tôn nhi sống cũng không có ý nghĩa.”

Lời này hẳn vừa nói ra, lão Vương phi và Định Thân Vương hai người đều lặng người, lão Vương phi thở dài nói: “Người nghĩ kỹ đi, nếu như trong lòng nàng không có người, cho dù lấy về làm vợ người, cũng không nhất định một lòng với người, nhất là trong lòng nàng nếu như có người khác, thì càng hỏng mất, trong lòng đã có người khác chiếm mất, người có đôi tốt với nàng, cũng không thể đi vào lòng nàng, như vậy người cũng không thể vui vẻ.”

Diệp Trì không chút lựa chọn gật gật đầu: “Thật ra ta cảm thấy được, trong lòng nàng cũng không phải không có ta, nhưng có bao nhiêu thì ta không biết, hưởng hò, trước kia ta đã nghĩ kỹ, cho dù trong lòng nàng một chút cũng không có ta, cũng không sao, ta cũng yêu nàng, đôi nàng tốt là đủ rồi, lúc đầu nàng không thêm phản ứng đến ta, bây giờ có thể ở cùng một chỗ nói chuyện vui vẻ với ta, tôn nhi không cầu cái khác, chỉ cầu nàng có thể cười với tôn nhi, tôn nhi đã thấy mãn nguyện rồi.”

Những lời này từ trong miệng Diệp Trì nói ra, thực làm cả lão Vương phi và Định Thân Vương trấn trụ, không biết qua bao lâu, lão Vương phi mới nói: “Nếu như thế, chúng ta còn ngăn cản làm cái gì, nghĩ cách lo liệu đi, chuyện này còn phải hướng Hoàng Thượng thỉnh chỉ, người và Hoàng Thượng thì được rồi, tổ mẫu sẽ không nhiều chuyện, tự người đi trêu chọc Hoàng Thượng đi.”

Diệp Trì nghe xong cao hứng suýt tý nữa nhảy dựng lên, bịch quỳ trên mặt đất từng từng dập đầu lạy ba cái: “Tôn nhi tạ tổ mẫu thành toàn, người có thể cứu tính mệnh của tôn nhi rồi.”

Lão Vương phi khoát tay một cái nói: “Được rồi, bớt giả bộ ở trước mặt tổ mẫu đi, đây là tổ mẫu đồng ý, nếu tổ mẫu không đồng ý, không biết người có lật trời không, ồn ào làm tổ mẫu đau đầu rồi, nhanh rút ra ngoài, để cho ta hảo hảo thanh tĩnh thanh tĩnh chút.”

Ý nguyện Diệp Trì đạt được, quả thực không đợi được nữa, hận không thể chạy tới chỗ vợ hẳn báo tin vui, ba tháo hai chạy đi ra, chờ không thấy hẳn nữa, Vương phi lúc này mới nói: “Lão tổ tông sao lại đồng ý với hẳn, cô nương kia lai lịch ra sao, tính tình thế nào, còn chưa hiểu rõ, liệu lĩnh cưới vào sợ không thỏa đáng.”

Lão Vương phi nói: “Ta cũng không gạt hai người các người, hôm nay ta đi gặp nha đầu kia, dáng vẻ tính tình đều không có gì để xoi mói, là một đứa bé

ngoan, nếu nói là không ổn, chính là hôn sự của Trạng Nguyên Lang mà cha Trì Ca nói, chuyện này lúc đầu vốn ta không biết, vừa nghe thấy cha Trì Ca nói, trong lòng cũng thấy không tốt, nhân phẩm của Trì Ca, cho dù chọn tiên nữ cũng xứng đôi, làm cái gì phải tìm người đã có hôn sự, nhưng người không nghe Trì Ca vừa nói những lời kia sao, hẳn từ sinh ra đến nay hơn hai mươi năm, có từng nghe thấy hẳn nói qua như vậy không, ta vừa nghe những lời kia của hẳn, trong lòng cũng khó chịu theo, từ xưa chữ tình là nan giải nhất, ta nghĩ nha đầu kia và Trì Ca ta, nếu không phải là duyên phận kiếp trước, chúng ta ngăn cũng ngăn không được, chẳng bằng theo hẳn, là tốt hay xấu, nhìn tạo hóa sau này của bọn chúng thôi.”

Một lời làm hai vợ chồng Định Thân Vương không thốt nên lời, con mình mình còn không biết sao, tính tình tựa như bá vương, hôm nay nói những lời kia, mọi người nghe mà xót cả lòng.

Ra khỏi viện của lão Vương phi, Vương phi nói với Định Thân Vương: “Lão tổ tông đã đồng ý cho Trì Ca, nàng dâu này xem như đã định rồi, ta nói ông cũng đừng nhìn Trì Ca bằng vẻ mặt đó nữa, nàng dâu sắp vào cửa rồi, ông và Trì Ca cứ như vậy, con dâu thấy sẽ nói thế nào.”

Định Thân Vương hừ một tiếng: “Nghe lời này của bà, thì ra con của bà làm nên chuyện lớn, ngược lại là ta không phải, bản thân ta cũng nhìn thấu, ngày nào đó bị tiểu tử này làm tức chết mới yên tĩnh được, cũng tránh khỏi nhìn thấy cho bực bội.”

Nói xong vung tay một cái đi trước một bước, Vương phi sừng sốt một chút, nói lầm bầm một câu: “Con của ta, làm như không phải chuyện của ông vậy...”

Không nói hai vợ chồng khỏi hài này nữa, nói tới Diệp Trì, từ trong phủ đi ra, vốn muốn chạy tới phủ nhỏ Tỉnh Thủy, nhưng nhớ tới lão Vương phi nói, suy nghĩ không bằng trước vào cung xin Hoàng Thượng thánh chỉ tứ hôn, chuyện này thật sự ván đã đóng thuyền rồi.

Nghĩ như vậy quay đầu ngựa lại đi về hướng cửa cung, Sùng Nhân Đế hôm nay vừa thấy Diệp Trì đầu liên đau, tiểu tử này chính là trùm gây họa, lúc đầu đại náo Thị Lang phủ, đoạt vợ trạng nguyên, thật không dễ dàng gì.

Thành thật mà nói cũng lạ, Hứa Minh Chương và tiểu tử này theo lý là tình địch, đánh nhau một trận kia, mặc dù hẳn không tận mắt chứng kiến, nhưng nhìn vết thương của hai người này, cũng biết hai người này nhất định người chết ta sống.

Thật ra trong lòng Sùng Nhân Đế cảm thấy đặc biệt mới mẻ, nói cho cùng, chỉ một nữ nhân mà thôi, coi như là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, bất quá cũng chỉ là hồng phấn khô lâu, đâu đến nỗi phải giày vò chết sống như vậy.

Nhớ tới ngày đó, tiểu tử này gây khó dễ uy hiếp bắt hẳn tứ hôn, Sùng Nhân Đế sợ hẳn lại đến, vì vậy vừa thấy hẳn, Sùng Nhân Đế đánh đòn phủ đầu nói:

“Nếu nói chuyện tứ hôn, sớm hãy cầm miệng, nàng dâu đó Trọng Nguyên Lang sắp lấy về nhà rồi, người nói cái gì cũng muộn rồi.”

Diệp Trì lại nói: “Cái gì sắp lấy về nhà, sớm hủy bỏ rồi, Hoàng Thượng không biết đâu, Trọng Nguyên Lang này có một người cậu ruột, tham lam muốn lấy mấy bức họa tổ truyền trong nhà vợ ta, liền nổi lên ý xấu xa, đốt nhà vợ ta, mẹ vợ ta đau buồn quá nên bệnh chết, cha vợ ta bị hun khói thành bệnh phổi, khó khăn lắm mới chữa khỏi, người nói thâm cừ đại hận như thế, vợ ta còn có thể gả cho hấn sao.”

Sùng Nhân Đế bị hấn một câu vợ hấn làm cho choáng váng, cả buổi mới vượt thuận, nàng dâu trong miệng tiểu tử này, chính là vị hôn thê của Trọng Nguyên Lang, những chuyện này ngược chưa từng nghe nói, nếu quả thật như thế, hôn sự này của Trọng Nguyên Lang coi như thất bại.

Hơi suy nghĩ chút còn có cái gì không hiểu, xác định là tiểu tử này sau lưng dùng ám chiêu mà, nghĩ đến đây, Sùng Nhân Đế nói: “Người tới không phải muốn nói với trẫm những điều này chứ.”

Diệp Trì hì hì cười nói: “Tất nhiên không phải, thần đệ là muốn xin vạn tuế gia tứ hôn, chỗ lão Vương phi nhà ta cũng gặt đầu rồi, chỉ cần người hạ chỉ, thần đệ liền có thể cưới nàng dâu về nhà rồi.”

Sùng Nhân Đế sợ hấn lại lừa gạt mình, nhưng nghĩ nếu không thỏa mãn hấn, tiểu tử này không biết quấy rầy hấn thế nào nữa, hấn quả thực không rảnh đánh thái cực với tiểu tử này, vả lại, chuyện tứ hôn này cũng không thể nói ban thưởng liền ban thưởng.

Nghĩ vậy, liền nói với hấn: “Chuyện này ta nhớ kỹ rồi, ngày mai người gọi cha người tới, nếu đúng như vậy, liền đồng ý với người, trẫm hạ chỉ, nếu như người lừa gạt trẫm, cẩn thận tội khi quân là phải rơi đầu đấy.”

Đỗ dành lần hù dọa Diệp Trì đuổi đi, Diệp Trì chân trước ra khỏi ngự thư phòng không đầy một lát, Lưu Hải liền đi vào nói: “Vạn tuế gia, Cửu công chúa đến...”

Ghi chú:

1. Gánh cạo đầu một đầu gánh nóng: Ngày xưa, các thợ cắt tóc thường dùng gánh để cắt tóc rong, một đầu để dụng cụ cắt tóc, đầu kia đặt bếp lò nóng. Câu này dùng để nói một người tình nguyện dâng hiến tất cả, còn người kia lại dửng dưng.

Chương 59

Bên trên Sùng Nhân Đế còn có tám ca ca, bởi vì chuyện tranh đoạt hoàng quyền năm ấy mà chết thì chết nhột thì nhột, cuối cùng một người cũng không còn, mặc dù dưới gối tiên đế còn có mười công chúa, nuôi sống lớn cũng chỉ có

bốn người, ba tỷ tỷ gả xa, qua nhiều năm cũng không hồi kinh, trong cung còn sót lại chính là Cửu công chúa do thái phi sinh ra.

Đối với cô em gái này, Sùng Nhân Đế lúc đầu không có ấn tượng gì, khi đó bên trên có tám huynh trưởng, luận sở trường, luận tài đức, ngôi vị hoàng đế đều không có khả năng rơi xuống đầu hắn, vì vậy phi ngựa bắn tên hung hãn chơi vài năm, trong cung chưa trao chìa khóa quyết định sẽ không trở lại, phần lớn thời gian đều ở Định thân vương phủ, đi theo Diệp Trì tiểu tử kia chơi cùng một chỗ.

Khi trở về cung, hoàng tử công chúa cũng hiếm khi gặp mặt một lần, cũng không thân cận nhiều, lúc này Lưu Hải nói Cửu công chúa đã đến, Sùng Nhân Đế vẫn còn buồn bực, đang yên đang lành sao nàng lại chạy đến đây, đã đến rồi, cũng không thể không gặp, liền bảo Lưu Hải gọi nàng đi vào.

Lưu Hải đi ra cười híp mắt nói: “Vạn tuế gia bảo công chúa đi vào.” Rồi lại giống như vô ý nói một câu: “Tiểu vương gia mới ở đây đi đâu rồi, nếu như công chúa đến sớm chút nữa, có thể vừa vặn gặp mặt.”

Mắt Cửu công chúa loe loe ánh sáng, nàng làm sao không biết, nếu không phải ở ngự hoa viên gặp Diệp Trì thì nàng đến ngự thư phòng làm cái gì, những ngày gần đây bởi vì chuyện kén phò mã, quả thật bị đè nén, nàng cũng biết mình càng ngày càng lớn tuổi, chung thân đại sự cần phải sớm định đoạt, nhưng lúc đầu mẫu phi tìm cho nàng mấy nhà, nàng cũng không nhìn trúng, khó khăn lắm mới nhìn trúng tân khoa trạng nguyên, lại nghe nói đã định thân từ thuở nhỏ.

Cho dù như thế thì sao chứ, định thân nhưng chưa thành lễ, lui là được mà, nàng là công chúa cao quý cành vàng lá ngọc, chẳng lẽ còn không so được với nha đầu nông thôn ở quê hắn.

Vốn chuyện làm mai không thành, không ngờ tới Hứa Minh Chương vậy mà khước từ, một lòng muốn lấy nha đầu dân gian, ngược lại phụ một phen ý tốt của nàng, Cửu công chúa tâm tình phiền muộn, không khỏi than thở, mẫu phi nàng nhìn thấy, liền bảo nàng đi hoa viên giải sầu, không ngờ đụng phải Diệp Trì.

Vốn hai người không coi là quen thuộc lắm, bắt quá cũng chào hỏi nhau, nhưng Diệp Trì lại tán gẫu với nàng về Trạng Nguyên Lang, nói hôn sự của trạng nguyên không thành, còn nói, vạn tuế gia lúc này đang rảnh rỗi.

Câu nói đầu tiên thành công xúi giục Cửu công chúa đến chỗ Sùng Nhân Đế, Lưu Hải cũng không phải thiên lý nhãn, nhưng Cửu công chúa lúc nào thì tới ngự thư phòng a, quy củ của vạn tuế gia lớn, đám nương nương hậu cung không có một người nào dám đi tới trước mặt, Cửu công chúa này cũng không thấy tới, hôm nay đang yên đang lành lại chạy tới, trước sau liên hệ lại, Lưu Hải sẽ hiểu, nhất định là chuyện xấu của tiểu vương gia.

Cửu công chúa nhìn trúng Tân Khoa Trạng Nguyên lang không phải là chuyện gì mới, cả triều văn võ đại thần hầu như ai cũng biết, mà vợ kịch đoạt vợ của tiểu vương gia và Trạng Nguyên Lang kia, hấn nhìn rõ lắm mà, bất kể dùng ám chiêu gì, vừa tới chính là xin vạn tuế gia tứ hôn, chỉ bằng tâm tư này của tiểu vương gia, không gặp thì coi như xong, còn đụng phải Cửu công chúa, nhất định phải đem chuyện này tiết lộ ra.

Đoán chừng Cửu công chúa nghe hôn sự của Trạng Nguyên Lang thất bại, lúc này mới tới tìm vạn tuế gia, nếu Trạng Nguyên Lang thật sự trở thành phò mã gia, nàng dâu này của tiểu vương gia liền an tâm lấy rồi, nhưng, lúc này ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, không biết còn phải xảy ra chuyện gì đây.

Không nói Lưu Hải nghĩ cái gì, chỉ nói Cửu công chúa, đi vào ngự thư phòng thấy Sùng Nhân Đế, mới thấy mình tới có chút không ổn, nhưng vừa nghe Diệp Trì nói liền nhin không được tới ngay.

Tuy là huynh muội, Cửu công chúa vẫn còn có chút sợ Sùng Nhân Đế, từ nhỏ đến lớn, hấn liền thích khuôn mặt cứng nhắc, nàng chưa hề thấy hấn cười qua, về sau đăng cơ đại vị liền càng uy nghiêm, có đôi khi, ở chỗ thái hậu thấy, nàng cũng không dám cùng hấn nói chuyện, lúc này, hấn vừa cau mày nhìn mình, trong lòng Cửu công chúa lập tức gõ trống ùng ùng.

Sau nửa ngày mới định thần lại, trước thỉnh an với Sùng Nhân Đế, Sùng Nhân Đế đưa tay lên: “Cửu muội đến ngự thư phòng này của trẫm, vội vàng như vậy là có chuyện gì gấp sao?”

Một câu nói Cửu công chúa liền biết, hoàng thượng đây là cảnh cáo nàng, nhưng nàng hôm nay cũng bất chấp, đã đến rồi, liền quệt mặt một vòng, nhắm mắt nói: “Hoàng đế ca ca suốt ngày bề bộn nhiều việc triều chính, muội muội vốn không nên đến quấy rầy, lại nghe thấy chuyện này của Trạng Nguyên Lang, không biết thật giả, trong lòng quýnh lên liền tới đây.”

Sùng Nhân Đế chau chau mày, trong lòng nói lời này mặc dù không nói rõ, cũng gần giống như nói rõ rồi, nhất định là chuyện của tiểu tử Diệp Trì kia, nghĩ đến đây, Sùng Nhân Đế tức giận hỏi một câu: “Nghe nói? Nghe ai nói?”

Cửu công chúa không ngại hoàng thượng biết được câu chuyện này, lúng túng trong chốc lát, cuối cùng không khai ra Diệp Trì, thấy Sùng Nhân Đế sắc mặt không được tốt, lại gồm cả hôn nhân đại sự, một nữ nhi như nàng chung quy không thể nói thẳng ra được, truyền đi chẳng phải sẽ bị chê cười sao, úp úp mở mở hai câu, liền tìm lý do trở về.

Nàng vừa mới đi, Sùng Nhân Đế liền gọi Lưu Hải đi vào, cắn răng nói: “Đi, gọi tiểu tử kia tới cho ta, không giúp trẫm phân ưu thì thôi đi, chỉ toàn kiếm chuyện cho trẫm làm.”

Lưu Hải vừa muốn đi, Sùng Nhân Đế lại nói: “Được rồi, chớ đi, lúc này tiểu tử kia không chừng chạy đến chỗ vợ hấn báo tin vui rồi, đúng rồi, người gặp vị Thời gia cô nương kia chưa?”

Lưu Hải lắc đầu: “Chưa từng gặp qua, có lẽ nhất định là tiên nữ, bằng không thì tiểu vương gia cũng không thể ồn ào như vậy, nô tài suy nghĩ, vương phủ nhất định sẽ bị tiểu vương gia náo loạn túi bụi, mới bắt đắ dĩ đồng ý hôn sự này, thành thật mà nói, dòng dõi này có chút kém xa.”

Sùng Nhân Đế nói: “Tiểu tử này quản dòng dõi gì chứ, từ nhỏ chính là bá vương rồi, hấn nhìn trúng chính là của hấn, loại người hồ đồ không nói đạo lý mà, nhưng là đàn ông đích thực chí tình chí nghĩa, Thòi cô nương ngược lại thật sự có chút may mắn.”

Lưu Hải nghe xong lời này, đôi mắt cũng thẳng thắn, trong lòng nói tâm ý này của thật là đủ thiên vị, tiểu vương gia bá vương kia, bị hấn nhìn trúng thì có thể có cuộc sống yên tĩnh gì chứ, cộng thêm thanh danh lúc trước của vị tiểu gia này, tựa như hôm nay thành thật chút ít, không chừng ham mới lạ, đợi nhiệt tình qua đi, còn không biết thế nào, nếu mình có khuê nữ, thà rằng gả cho hán tử nghèo hiền lành, cũng không muốn dính vào tiểu vương gia, tuy nhiên hấn là thái giám cũng không thể có khuê nữ.

Không nói tình cảnh ở ngự thư phòng ra sao, lại nói Cửu công chúa, từ nơi này đi ra ngoài, trở về trong cung mẫu phi, vừa thấy nương nàng, liền nói chuyện của Hứa Minh Chương, thái phi nghe xong, hơi nhíu nhíu mày nói: “Lúc đầu hấn không biết tốt xấu cự tuyệt hảo ý của người, là chính bản thân hấn không có may mắn, trở về mẫu phi sẽ tìm cho người một phò mã khác hơn hấn gấp trăm lần, so cái gì không mạnh hơn, còn nhớ thương hấn làm cái gì.”

Cửu công chúa nghe xong liền buồn bực: “Lời này của nương là đổ dành ta sao, hấn nhân tài như vậy, đi chỗ nào có thể tìm được người hơn hấn gấp trăm lần, mẫu phi tìm được, ta cũng không cần, ta phải gả cho hấn, mẫu phi nếu như không thuận theo ta, ta cắt tóc làm ni cô đi, đời này cũng không lấy chồng.”

Thái phi bị nàng ồn ào không có cách nào khác, đành phải đáp: “Được, được, được, mẫu phi đi tới chỗ thái hậu, người chính là oan gia của mẫu phi mà.”

Thái hậu lão phật gia hôm nay lớn tuổi, thích nhất là làm mai mối chỉ hôn cho người ta, nhìn thấy vợ chồng son có đôi có cặp, trong lòng liền không khỏi cao hứng, lúc trước chuyện của Cửu công chúa chưa thành, lão phật gia còn bực bội khó chịu hai ngày, nhưng Định Thân Vương nói cũng có lý, chung quy có thứ tự trước sau, bên kia từ nhỏ đã đính hôn, bên này nếu kén phò mã, liền vội vàng từ hôn, há không phải là Trần Thế Mỹ à.

Hứa Minh Chương cứ như vậy, càng được lòng lão phật gia, lúc này vừa nghe nói, hôn sự bên ngoài không được, cũng có lòng thành toàn cho Cửu công chúa, liền mở miệng đồng ý, vừa vặn nói sai người truyền Trạng Nguyên Lang vào, tự mình hỏi một chút, lại nói nương Trạng Nguyên Lang chết rồi, xin phép nghỉ về nhà chịu tang đi, đành phải an ủi thái phi: “Người yên tâm, chờ hấn vừa về đến sẽ truyền hấn vào, không đồng ý cũng phải đồng ý.” Thái phi lúc này mới trở về.

Trở lại nói đến Diệp Trì, từ trong cung đi ra, trong lòng khỏi phải nói thoải mái đến nhường nào, tựa như tâm bệnh, tính tình Cửu công chúa điều ngoa, hẳn biết rõ nhất, làm cho nàng nhớ thương nhất định chạy không được, đến lúc đó thánh chỉ tứ hôn ban xuống, thần tiên cũng không có cách, cho dù tiểu bạch kiểm Hứa Minh Chương kia kiên cường, mình không tin hẳn dám kháng chỉ bất tuân, giờ chỉ cần chờ xem náo nhiệt thôi.

Từ trong cung đi ra một đường chạy đến phố nhỏ Tỉnh Thủy, vừa quẹo vào, chỉ thấy cha vợ hẳn, ở phía trước đi ba bước thành một bước, Diệp Trì gấp rút hai bước chạy tới, hành lễ, khẽ vươn tay nhận cái làn trong tay Thời cha, thân mật nhiệt tình nói: “Cha mới vừa về sao, mệt không, đợi vào trong ta bung trà cho người.” Dáng vẻ cam tâm tình nguyện thấp bé kia, Định Thân Vương mà nhìn thấy không thể không học máu.

Lão nhân này cũng thích miệng ngọt cần cù chịu khó, tuy nói Minh Chương cũng không kém, nhưng trong lòng Thời cha vẫn thích Diệp Trì, vừa thấy hẳn, trong lòng liền cao hứng, mặc hẳn đỡ mình bước vào đại tạp viện.

Vừa vào viện, Thời Tiêu nhìn thấy Diệp Trì hai mắt trừng trừng, tức giận: “Làm sao người lại tới nữa?”

Diệp Trì hì hì cười cười: “Lời nói này, thật giống như ta không thể tới vậy.”

Thời cha không vui, nói với khuê nữ: “Nha đầu kia nói gì đó, càng lớn càng không hiểu chuyện, Diệp Trì tới tốt lắm, chính là nói chuyện với cha mà.”

Thời Tiêu bị cha nàng dạy dỗ hai câu, bĩu môi trừng Diệp Trì, đi vào chuẩn bị cơm tối, chỉ một lát sau liền mang lên.

Quyên Tử hôm nay nói trong cửa hàng bận rộn, buổi tối tụ tập trong cửa hàng ăn luôn, Thời Tiêu sáng sớm bảo Cầu Tử đem cơm đưa qua, vì vậy, tối hôm nay chỉ có mấy người bọn họ.

Thời Tiêu và Diệp Trì cùng cha nàng liền ngồi bàn nhỏ, vừa gắp cơm trong bát cơm, vừa liếc trộm Diệp Trì, thấy hẳn cũng không ngại mình làm đồ ăn không ngon, bung bát từng ngụm từng ngụm ăn ngon lành, chỉ một lát sau, một chén cơm liền thấy đầy.

Thời cha cười nói: “Thật sự là trẻ tuổi có thể ăn, Niếp Niếp, bới cho hẳn một chén đây.”

Thời Tiêu còn chưa có đứng lên, Diệp Trì đã đứng lên nói: “Ta tự mình tới.” Nói xong đi vào giả bộ bới một chén, ăn liên tục ba chén lớn, mới coi là no, sờ sờ bụng, thỏa mãn thở dài.

Làm cho Thời Tiêu phải nói: “Không biết, còn tưởng là người tám bữa chưa ăn cơm, chẳng lẽ nhà của người không cho người ăn cơm.”

Diệp Trì cười nói: “Nhà ta cơm ngược lại là có rất nhiều, chỉ thiếu cái nàng dâu, không có nàng dâu, ta liền một miếng cũng ăn không trôi.” Một câu nói làm mặt Thời Tiêu phỉếm hồng.

Thời cha nhìn thấy ý tứ này của hai người, chính mình cũng thấy ganh tỵ, tìm cái cớ đi vào nhà, mấy tên tiểu tử cũng dễ dàng chạy đi, không bao lâu, trong nội viện chỉ còn lại hai người bọn họ.

Thời Tiêu thu thập bát đĩa đi ra, chỉ thấy Diệp Trì ngồi trên ghé đầu trong sân, hướng nàng hắc hắc cười ngây ngô, nhìn không được liếc hẳn một cái nói: “Com cũng ăn rồi, còn không quay về?”

Diệp Trì chỉ chỉ bầu trời nói: “Nàng dâu nhìn kia, hôm nay ánh trăng thật tròn, mọi người nói trăng tròn người tròn, nàng lại nhẫn tâm đuổi ta đi.”

Lời nói này đáng thương vô cùng, Thời Tiêu không khỏi ngẩng đầu nhìn, một vòng trăng rằm treo trên không trung, ánh trăng sáng tỏ chói vót, toàn bộ sân viện kể cả Diệp Trì, cũng dường như gắn vào một vầng sáng mông lung, đẹp không thể tả.

Đuổi hẳn thật không nói ra miệng được, nhưng Diệp Trì đi tới đưa tay dắt nàng, Thời Tiêu tránh được, nghiêng người ngồi ở bên cạnh hẳn, Diệp Trì cũng không buồn bực, mà cùng nàng ngẩng đầu nhìn ánh trăng.

Nhìn một lát, Diệp Trì chợt hỏi: “Nàng dâu, nàng nói ánh trăng này sáng như cái gì?”

Thời Tiêu ngẩn người: “Thật không biết như cái gì?”

Lại nghe Diệp Trì nói: “Như bánh nướng, nàng xem tròn tròn, giống lắm, làm cho người ta hận không thể cắn một cái.”

Thời Tiêu thật sự nhìn không được, phù một tiếng bật cười, Diệp Trì nhìn nàng chăm chăm cả buổi, nhìn đến Thời Tiêu xấu hổ liếc hẳn một cái quát: “Nhìn cái gì?”

Diệp Trì nhỏ giọng nói: “Nàng dâu, đây là thật đúng không? Nàng không biết ngay lúc này, ta cũng cảm thấy tựa như nằm mơ, nàng đồng ý gả cho ta đúng không?”

Diệp Trì như vậy bất luận cái gì đều thật không giống hẳn, nhưng cực kỳ động lòng người, động lòng người đến mức Thời Tiêu nhìn không được đáp một tiếng vâng, sau đó trái tim Diệp tiểu gia chúng ta rốt cuộc rơi xuống, hết sức vui mừng nói: “Nàng vừa đồng ý có đúng hay không?”

Thời Tiêu chợt giật mình, khuôn mặt đỏ bừng, quay mặt nói: “Ai đồng ý với người, người nghe lầm rồi.”

Nhưng Diệp Trì tiến đến trước mặt nàng nói: “Không có nghe nhầm, ta nghe rõ ràng mà, không cho nàng đổi ý.”

Thời Tiêu đẩy hẳn một chút: “Thời gian không còn sớm, trở về đi, ta muốn đi ngủ.”

Diệp Trì vốn không cam lòng rời đi, thấy vợ hẳn có chút ủ rũ, cũng chỉ có thể rời đi, đi đến ngoài cửa viện, Thời Tiêu ra đóng cửa, trong tích tắc đóng cửa, nói với hẳn: “Người yên tâm, ta không đổi ý.” Sau đó âm đóng cửa lại.

Diệp tiểu gia sững sốt cả buổi mới trở lại bình thường, một hồi sau, lập tức nhảy lên ba thước, hướng về phía phố nhỏ trống trơn, ồn ào la một câu: “Tiểu gia đây thật muốn cưới vợ.”

Chương 60

Đắc Lộc suy nghĩ mình có nên cách gia nhà hần xa một chút hay không, thật mất thể diện, trên đường cái sao mà ồn ào dữ vậy, cũng may vào lúc này, chứ để người ta nghe thấy, còn tưởng hần muốn cưới vợ đến điên rồi.

Đang nghĩ ngợi, viện bên cạnh kết một tiếng mở ra một cánh cửa, một cái đầu thò ra, liếc mắt nhìn nhìn, liền đóng cửa lại, chắc là nhận ra tiểu gia nhà hần.

Đắc Lộc trầm nghĩ, được rồi, tiểu gia nhà hần ồn ào, người trên phố nhỏ này ai cũng biết tiểu gia nhà hần muốn cưới vợ, vội vàng dẫn ngựa tới, đợi tiểu gia nhà hần vừa lên ngựa, liền dắt ngựa chạy.

Diệp Trì cũng không chú ý tới bên cạnh, một đường về nhà vui vẻ đến mức khóe miệng cũng cong lên, buổi tối nằm mơ đều là chuyện cưới vợ, phía trước náo nhiệt ra sao, trong mộng nhoáng một cái đã trôi qua, cuối cùng dừng ở đêm động phòng hoa chúc, làm tiểu gia quá sức phấn khởi.

Nén đỏ đốt cao, màn gấm mông lung, vợ hần ngồi phía sau màn trướng, hần vội vàng đẩy khăn voan đỏ ra, giữ cái cằm xinh xắn của vợ hần, một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn động lòng người, ở ngay trước mắt mình, đôi mắt thủy linh ngượng ngùng đang nhìn mình, còn có đôi môi nhỏ nhắn ónh nhuận đỏ tươi, tựa như quả anh đào đầu cành vừa hái xuống, phong cảnh như vậy vừa nhìn đã thấy thèm ăn.

Sau đó, Diệp Trì liền hôn lên, hương mềm mại, ngọt ngào, tư vị kia khỏi phải nói mất hôn ra sao, hôn xong còn nhịn không được chẹp chẹp miệng, vừa muốn tiếp tục, chợt nghe tiếng cười nói: “Ta nói ca ca này, tướng ngủ này của ngài cũng được đó chứ, ôm cái gối đầu mà cũng có thể gặm hăng hái như vậy.”

Diệp Trì mạnh mẽ mở mắt ra, đập vào mắt là khuôn mặt đáng ghét của Hồ Quân, mà trong lồng ngực của mình đang ôm thật chặt là gối đầu của hần, góc trên gối đầu là vết tích một mảng lớn ẩm ướt, Diệp Trì vội vàng vớt gối đầu qua một bên, càu nhàu đứng lên, trừng Hồ Quân: “Mới sáng sớm người không ở nhà ngủ, chạy tới chỗ này của ta náo loạn cái gì hả?”

Diệp Trì không có tinh thần rời giường, cho là cái tên này đã cắt đứt chuyện tốt, tức giận, vốn đang khó khăn lắm mới mơ thấy động phòng hoa chúc, mắt nhìn chuyện sắp thành, lại bị tiểu tử này quấy rối.

Hồ Quân vừa thấy sắc mặt Diệp Trì không tốt, vội vàng cười hi hi lùi về sau nói: “Ta đây không phải vội vàng sớm tới báo tin vui cho ca ca sao, thuận tiện

thay Cẩm Thành truyền lời, hôm nay thương nhân bán ngọc thạch đến chỗ hấn, nói là nước Myanmar gì đó, trong tay còn có không ít thứ quý hiếm, đang ở Nhạn Lai Lâu, bảo ta tới hỏi ca ca một chút, nếu muốn mua thì nhanh chóng đi qua, qua hôm nay không có nữa đâu.”

Diệp Trì nghe xong, vội vàng nhảy xuống giường, gọi người đi vào rửa mặt thay y phục, nhanh nhẹn nhiệt tình khỏi phải nói, hai ba cái liền thu thập thỏa đáng, túm Hồ Quân liền ra khỏi vương phủ.

Hồ Quân bị hấn kéo một đường phi nước đại, đến cửa ra vào Nhạn Lai Lâu, Hồ Quân níu Diệp Trì lại một chút, thở dốc một hơi nói: “Ta nói ca ca này, ta đây cũng không phải vội về chịu tang, cần gì gấp gáp như vậy, làm ta mệt chết đi được.”

Diệp Trì trừng mắt liếc hấn một cái: “Cũng không phải chính ngươi đi, ngồi ở trên ngựa người một cái gì, mau đi, ta phải đặt mua đồ cưới cho vợ ta, chậm chỉ sợ không có thứ tốt.”

Hồ Quân nghe xong sững sờ, tiếp theo nở nụ cười: “Không ngờ ngươi vậy mà lại là cha ruột của vợ ngươi, ngay cả đặt mua đồ cưới cũng quan.”

“Ít nói nhảm, ta thương vợ ta không được sao.”

“Được, được chứ, ai dám nói không được đâu.”

Hai người đấu võ mồm lên lâu, vừa lên lâu liền thấy cảnh tượng náo nhiệt, bốn rương lớn châu báu ngọc thạch, đều mở ra, bày ra trên bàn linh tinh, ngay giữa ban ngày mà sáng ngời đau cả mắt, hai người Cẩm Thành và Tả Hoành đang vây quanh nhìn một cây san hô lớn lâu năm.

Thấy Diệp Trì đến, Cẩm Thành trêu ghẹo nói: “Hiển nhiên là có nàng dâu liền biết tính toán, ngủ như heo vậy, nếu không phải ta kêu Hồ Quân đi tìm ngươi, chờ Đắc Lộc tiểu tử kia nói cho ngươi, không biết lúc nào nữa, ngươi nhanh tới xem một chút, nhìn trúng cái gì thì mang đi, vừa vặn cho vợ ngươi thêm trang sức.”

Diệp Trì nhìn trái nhìn phải một cái, cầm cái này lên nhìn thấy tốt tốt, cầm cái kia lên thấy cũng không kém, ngược lại khó có thể quyết định, Cẩm Thành ở một bên thấy buồn cười, chỉ chỉ một ít hộp trước mặt nói: “Ta thấy trong cái hộp này, mấy khối ngọc lạnh trong suốt màu phi hồng, cho vợ của ngươi khám đồ trang sức, mang đi ra ngoài hay mang trong nhà đều được, dù sao thứ tốt giấu ở chỗ lão Vương phi lưu lại cho vợ ngươi, cái này bình thường đeo cũng được, chỉ sợ ngươi nhìn không vào mắt.”

Diệp Trì nghe xong, cũng nhìn đồ vật trong hộp này, gật đầu nói: “Rất cuộc ánh mắt Cẩm Thành tốt”, liền mở miệng hỏi giá, Tả Hoành nhận đi nói: “Hỏi giá bao nhiêu, những vật này Cẩm Thành cũng lưu lại, nói muốn mở cửa hàng trang sức, thợ thủ công, người làm, cửa hiệu mặt tiền đều tìm đủ hết rồi, có những thứ này, dự đoán nửa tháng có thể khai trương.”

Diệp Trì ngược lại hơi có chút ngoài ý muốn, tuy nói cửa hàng trong tay Cẩm Thành nhiều, đều có thể sinh ý lớn, cửa hàng trang sức này sinh lợi rất ít, Cẩm Thành có thể nhìn ở trong mắt sao?

Dường như biết hẳn nghĩ cái gì, ánh mắt Cẩm Thành nhẹ nhàng nói: “Nghe Tả Hoàn nói sao, tuy là mở cửa hàng, cũng không phải vì mấy người chúng ta thuận tiện mới mở, người đây sắp cưới nàng dâu, ta cũng vậy, Tả Hoàn đã đính hôn, Hồ Quân cũng phải có nàng dâu, mấy thứ này chung quy tránh không được, những vật bên ngoài đường phố kia, quả thực không lên được trên mặt bàn, đúng lúc đi cùng thương nhân mấy nước Myanmar buôn bán ngọc thạch, dứt khoát mở cửa hàng, cũng càng thuận tiện hơn chút ít, những thứ này cũng không phải vô ích, cầm bao nhiêu thì từ mấy người các người khấu trừ hoa hồng bấy nhiêu là được.”

Diệp Trì không khỏi nhìn hẳn chút nữa, đột nhiên nói: “Xem ra nàng dâu tương lai nhà Cẩm Thành, rất là vừa ý nha.”

Một câu nói làm Cẩm Thành có chút không được tự nhiên: “Không so sánh được người có thể giày vò, tuy là phụ mẫu chi mệnh môi chước chi ngôn, rốt cuộc có chút duyên cớ ở bên trong.”

Tính tình Cẩm Thành, mấy người cũng rõ ràng, đừng nhìn một câu nhẹ nhàng như vậy, ý tứ kia đã tương đối rõ ràng, vị Kê gia tiểu thư kia, tất nhiên rất được lòng của hẳn, tính tình hẳn luôn luôn lạnh nhạt, vậy mà vì nàng dâu tương lai, mở ra cửa hàng trang sức, có thể thấy được trong lòng rất yêu thích.

Tả Hoàn cầm một chiếc vòng tay vuốt ve một hồi, nghĩ tới vòng tay màu đỏ này nếu như đeo vào cổ tay trắng sáng, sẽ hợp đến mức nào, liền hỏi Cẩm Thành: “Đây là cái gì? Nhìn không giống mã não san hô, lại có màu đỏ trong suốt.”

Cẩm Thành nói: “Đó là huyết ngọc, tỉ lệ như vậy cũng là cực hiếm.”

Diệp Trì vừa muốn đi qua ngó ngó, Tả Hoàn đã trước một bước nhét vào trong tay áo nói: “Cái này ta muốn.”

Mấy người nghĩ là cho cô nương Mạc gia, liền cũng không để bụng.

Diệp Trì muốn hộp Phi Thúy này, lại muốn chút ít bên cạnh, gọi người làm đi lên kỹ càng ghi nợ, cho người trước đưa đến biệt viện để đó, trở về chuẩn bị ổn thỏa, lại đưa qua cho vợ hẳn, đợi đến ngày đưa gả, sẽ nở mày nở mặt, ai cũng đừng hòng coi thường vợ hẳn.

Vừa nghĩ tới thành thân, Diệp tiểu gia toét miệng, Cẩm Thành không khỏi nói: “Người cũng đừng vui mừng choáng váng, chỗ Trạng Nguyên Lang ta thấy cũng không dễ dàng dừng tay đâu, vợ của người và hẳn lại có tình cảm thanh mai trúc mã, chưa cưới vào nhà của người, cũng không nhất định là vợ của người.”

Diệp Trì nghe xong ánh mắt lóe lên: “Yên tâm đi, ta có cách đối phó với tên mặt trắng kia rồi, hôm qua trong cung đựng phải Cửu công chúa rồi.”

Hắn nhắc tới làm Phong Cẩm Thành không khỏi nở nụ cười, chỉ vào hắn nói: “Như thế mà cách cái gì, nhưng nương Hứa Minh Chương vừa mới chết, bên người ba năm áo đại tang, mượn lý do này, từ chối sợ cũng không khó.”

Diệp Trì lại nói: “Đúng là như thế mới tốt, Cửu công chúa qua năm đã 18 rồi, tính tình này của nàng đã nhìn trúng ai, không giành tới tay nhất định không bỏ qua, Hứa Minh Chương dùng áo đại tang ba năm từ chối sợ cái gì, Cửu công chúa cam tâm tình nguyện dây dưa với hắn, thánh chỉ vạn tuế hạ xuống, phò mã Hứa Minh Chương liền quyết định, ta chính là muốn hắn trở mặt ra nhìn, ta và vợ ta trong mật thêm dầu, chọc hắn tức chết.”

Lời này nghe thật sự có chút ngây thơ, Phong Cẩm Thành nhíu nhíu mày, có phần thâm ý nói: “Đừng đến lúc đó người đem chuyện tốt biến thành chuyện xấu là được, được rồi, việc đã đến nước này, tùy người giày vò đi, tốt xấu gì thì người là của người, chuyện cũng là của người, đều giống nhau thôi, ta phải nhắc nhở người, có chuyện gì xảy ra cũng không được nóng nảy, người cái gì cũng tốt, chỉ có tính khí này, một khi nóng nảy liền không quan tâm gì hết, người khác thì không sao, cùng lắm đùa bỡn là xong, nhưng vợ của người, ta nghe Tả Hoành nói, cũng không phải là loại người nhẫn nhục chịu đựng, lỡ như chọc giận thật, xảy ra chuyện gì, đến lúc đó người hối hận thì đã muộn rồi.”

Diệp Trì lúc này nào nghe lọt những thứ này, trong lòng tràn đầy đều là chuyện cưới vợ, vả lại, hắn cảm thấy Cẩm Thành lúc này hoàn toàn là buồn lo vô cớ, mình móc tim móc phổi đối tốt với nàng dâu, vợ hắn cũng đồng ý hảo hảo sống qua ngày với hắn, còn có cái gì lo lắng đâu, sau này chỉ toàn chuyện vui vẻ thôi.

Nghĩ như vậy, thì càng nhớ vợ hắn, suy nghĩ còn có chút chuyện phải hỏi hỏi ý vợ hắn, liền cũng chẳng quan tâm tới mấy người Cẩm Thành uống rượu, liền đi ra tìm Thời Tiêu.

Lúc Diệp Trì đến, Thời Tiêu đang ở dưới bóng cây hòe trong sân thêu hoa, nhưng là thêu giá y của nàng, có khi ngẫm lại, Thời Tiêu thật cảm thấy thế sự đổi thay, tạo hóa trêu người, giá y của nàng chưa thêu xong, lang quân gả đi cũng đã đổi người.

Thật ra trong lòng Thời Tiêu cũng hiểu rõ, gả cho Diệp Trì, những thứ giá y này liền không cần, nhưng nàng vẫn muốn thêu cho xong, coi như là cho nàng và Minh Chương một cái kết.

Minh Chương mấy ngày nay cũng không thấy, vốn đang sợ hắn không bỏ xuống được, gả cho Diệp Trì cũng coi như đã đoạn đường lui của hai người, đỡ phải liên quan nhau nữa, hôm nay nghĩ đến, ngược lại là mình quá lo lắng.

Nhớ tới Diệp Trì, Thời Tiêu nhin không được ngừng kim thêu trong tay lại, trong lòng quanh quẩn từng chút áy náy, hắn đối với nàng tốt lắm, hắn là một

tiểu vương gia Định thân vương phủ, nhìn trúng nha đầu nghèo túng hủy hôn như nàng, nghĩ như thế nào, cũng là vận mệnh của mình, huống chi, hấn còn dốc hết sức thuyết phục nhà hấn.

Mặc dù hấn nói dễ dàng như vậy, nhưng Thời Tiêu hiểu, không biết khó khăn như thế nào, nàng cũng không cho hấn gấp, không cho hấn nóng nảy, lúc này nghĩ đến, cũng có chút cố ý làm khó hấn, trong lòng tự hỏi, nàng không phải muốn gả cho hấn, chợt nhớ tới ánh trăng sáng đêm qua, trong cửa nghe được tiếng hấn hoan hô nhảy nhót, một khắc này, trong lòng nàng cũng có chút vui mừng.

Nhưng cũng phát sầu, nói gả liền gả, hấn dễ dàng như thế, thực tế gả vào Định thân vương phủ, chính mình một thân một mọn, gả vào sẽ như thế nào? Bản thân nàng không quan tâm người bên ngoài nói cái gì, bên trên còn có cha mẹ chồng, bên trên cha mẹ chồng còn có lão Vương phi, càng khỏi cần nói, với tư cách tiểu Vương phi Định thân vương phủ, chỉ sợ còn phải tiến cung.

Nhớ tới những thứ này, Thời Tiêu lại nhịn không được sợ hãi, nếu như hiện tại đổi ý, còn có kịp hay không, đang xoắn xuýt, chỉ nghe thấy âm thanh Diệp Trì từ ngoài cửa truyền vào: “Nàng dâu, mở cửa.”